

[Poul Møller.]

vi tror ikke på, at statsoverskuddet kan hjælpe på de økonomiske problemer, vi står over for. Statsoverskuddet rammer også den private opsparing, som ikke påvirker forbruget. Statsoverskuddet sikrer ikke en lettere stilling for likviditeten og en lavere rente. Statsoverskuddet vil uvægerlig påvirke omkostningerne i produktionen og forbruget i opadgående retning. Det kan derved i visse situationer virke som benzin på bålet, og benzin slukker ikke noget bål. Statsoverskuddet har endvidere den tendens, at det lokker politikere ud i nye statsudgifter, som vi har set det tidligere, det skaber basis for øgede offentlige udgifter og et øget offentligt forbrug, således at man tager fra borgernes forbrug og fører mere over til det offentlige forbrug. Det offentlige forbrug er nu næsten lige så stort som landets samlede eksportindtægt. Gennemføres disse forslag, vil landets statsindtægter balancere med landets eksportindtægter; altså, alt det, vore erhverv kan tjene hjem i eksportindtægter, bruges af staten i dens forbrug. Derfor kommer vi ikke uden om, at roden til meget af den onde udvikling, vi er inde i, er det stærkt stigende statsforbrug. Vi må derfor også, hvis der skal komme alvor ud af disse forhandlinger, se på statens udgiftspolitik, og jeg takker den højtærede finansminister, fordi han i fremsættelsestalen har erklæret sig villig til det. Jeg har set, at man i den økonomiske årsoversigt henviser til, både hvad angår statens investeringsudgifter og statens forbrugsudgifter, nødvendigheden af at foretage en nedskæring.

Når vi skal tale om ondets rod, så er der endvidere selve indkomstfastsættelsen. Efter mit skøn startede hele den uheldige udvikling med, at indkomsterne blev fastsat så højt, at produktionen ikke kunne følge med. Det, vi må undgå, er, at denne fejl kan gentage sig i 1963. Vi nærmer os det tidspunkt, da nye forhandlinger skal føres om de fremtidige overenskomster, og det må være vor opgave at sørge for, at friheden til at indgå aftaler mellem arbejdsmarkedets parter ikke kommer til at rumme en åbenbar fare for hele samfundets økonomiske stabilitet. Man kan kalde dette synspunkt liberalistisk, eller man kan lade være med at kalde det liberalistisk — det er mig

flintrende ligegyldigt. Det, der for mig er det vigtigste, er, at den økonomiske stabilitet fastholdes, og at det ikke overlades til nogle mennesker ved et forhandlingsbord at kunne slå den over ende.

I denne forbindelse vil regeringen måske henvise til sit lovforslag om økonomisk samordning. Jeg skal gerne for en ordens skyld sige, at vi er ikke imod økonomisk samordning, men vor kritik af den høje regerings og den højtærede økonomiministers forslag er, at dette forslag ikke er vidtgående nok; det er for spædt, og det giver ikke nogen rimelig udsigt til virkelig at skabe den samordning, man ønsker.

Men også en anden ting må folkettingen tage fat på, hvis vi skal have lagt bund under inflationsbekæmpelsen; det er bygge- og boligpolitikken. Den må indgå i overvejelserne — ikke bare et spørgsmål om, hvad man tillader igangsat, for som bekendt er vi modstandere af byggerestriktioner, men vi må nå frem til et frit bygge- og boligmarked, som ikke bliver inflatorisk, ved foranstaltninger, der modvirker den stadige forøgelse af efterspørgslen. Den gamle boligmasse må udnyttes bedre, og der må ske en byspredning, som tager det kraftigste efterspørgselstryk bort fra de store byområder, i særdeleshed hovedstadsområdet. Jeg er skuffet over, ja, jeg kan sige, at hele den konservative folketingsgruppe er skuffet over, at den debat, der blev ført her i januar måned om bygge- og boligpolitikken, ikke under den efterfølgende udvalgsforhandling blev ført op til og førte til enighed eller i hvert fald forsøg på at nå til enighed om byggepolitikken, boligpolitikken og huslejepolitikken, men at regeringen sluttede arbejdet, da man havde fået regeringens forslag igennem. Det er særdeles beklageligt, og det viser, hvordan denne oppositions skæbne er, når den møder med den bedste forhandlingsindstilling. Jeg håber, man er klar over, at denne del af inflationsbekæmpelsen er så vigtig, at oppositionen ikke kan acceptere, at der ikke foretages noget her fra regeringens side, og at det, som man gav tilsagn om i januar måned, ikke følges op. Nu er kommunevalget overstået, så nu behøver den højtærede boligminister ikke længere at vise tilbageholdenhed på dette område. Derfor siger jeg til den højtærede boligminister, om